

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: nezl. M. L.**, nar. „X“, zastoupené zákonnou zástupkyní M. S., obě bytem „X“, zastoupené JUDr. Oldřichem Voženílkem, advokátem se sídlem v Rumburku, ul. U Jiskry č. p. 114/1, PSČ 408 01, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2013, č. j. MPSV-UM/6304/13/9S-ÚSK,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí, ze dne 16. 5. 2013, č. j. MPSV-UM/6304/13/9S-ÚSK, a rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka v Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Rumburk, ze dne 15. 1. 2013, č. j. MPSV-UP/79843/13/AIS-SSL, **se z r u š u j í p r o v a d y řízení a věc se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** žalobkyni **zaplatit** náhradu nákladů řízení ve výši **2.200,-Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně, jejímž jménem jednala její matka, jakožto zákonná zástupkyně, se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce u zdejšího soudu v zákonem stanovené lhůtě domáhala přezkoumání zákonnosti a následného zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 16. 5. 2013, č. j. MPSV-UM/6304/13/9S-ÚSK, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajská pobočka Ústí nad Labem, Kontaktní pracoviště Rumburk (dále jen „úřad práce“) ze dne 15. 1. 2013, č. j. MPSV-UP/79843/13/AIS-SSL, jímž byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 6.000,- Kč měsíčně od září 2012 dle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), s odůvodněním, že žalobkyně se

považuje za osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost, ve vztahu k ust. § 8 citovaného zákona. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i výše citované prvoinstanční rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit jí náklady předmětného soudního řízení.

V žalobě právní zástupce žalobkyně namítl, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla žalobkyně zkrácena na svých právech, neboť jsou nezákonná a také nepřezkoumatelná pro nedostatečné zdůvodnění.

Nezákonnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí spatřuje právní zástupce žalobkyně v tom, že žalovaný v odvolacím řízení nenapravil vytýkané vady prvoinstančního rozhodnutí a také se nevypořádal dostatečně a přesvědčivě s odvolacími námitkami.

Nezákonnost a nepřezkoumatelnost pro nedostatečné zdůvodnění žalobou prvoinstančního rozhodnutí pak právní zástupce žalobkyně spatřuje v tom, že úřad práce se nevypořádal se všemi pro rozhodnutí významnými okolnostmi, dále že nesprávně a tedy logicky vadně hodnotil provedené důkazy, dále že porušil zákon o sociálních službách jeho chybnou aplikací, dále že se náležitě nevypořádal s námitkami žalobkyně a také že své závěry dostatečně nezdůvodnil. Vedle toho právní zástupce žalobkyně namítl, že úřad práce posudek MUDr. Š. vnímá jen jako posudek z oboru „právo“.

V návaznosti na výše uvedené skutečnosti právní zástupce žalobkyně uvedl, že chybná aplikace ust. 8 odst. 1 zákona o sociálních službách pramení z chybné aplikace ust. § 2b a „Přílohy 1“ prováděcí vyhlášky č. 505/2006 Sb., k provedení zákona o sociálních službách (dále jen „vyhláška č. 505/2006 Sb.“), když žalobkyní nezvládané základní životní potřeby nebyly v rozporu se zjevně zjištěnými skutečnostmi zařazeny ty, které Příloha 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. uvádí pod písmeny f), h) a i). Žalobkyně totiž prokazatelně potřebuje z důvodu svého dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, protože jiný důvod nepřichází v úvahu, pomoc i při základních životních potřebách uvedených v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „f) Tělesná hygiena“, pod písmenem „h) Péče o zdraví“ a pod písmenem „i) Osobní aktivity“. Evidentně se přitom nejedná o neschopnost vyplývající z jejího věku, neboť žalobkyně není schopna činností, které bez problémů obvykle zvládají děti daleko mladší, nýbrž jednoznačně o neschopnost vyplývající právě a pouze z jejího dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, kdy žalobkyně není schopna překonat tuto neschopnost bez každodenní mimořádné péče jiné fyzické osoby.

Žalované Ministerstvo práce a sociálních věcí v písemném vyjádření k žalobě navrholo, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s právními předpisy.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve zrekapituloval dosavadní průběh správního řízení a k věci uvedl, že dne 26. 3. 2013 byl Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „komise“) vyhotoven posudek o stupni závislosti žalobkyně, z něhož vyplynulo, že v případě žalobkyně se jedná o osobu závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II – středně těžká závislost, ve vztahu k zákonu o sociálních službách. Komise se vypořádala dle žalovaného s namítanými základními životními potřebami v oblasti péče o zdraví a osobní aktivity tak, že je uznala jako nezvládnuté. Oproti Okresní správě sociálního zabezpečení Děčín ovšem neshledala medicínský důvod k nezvládnutí stravování, oblékání a obouvání, což v posudku zdůvodnila tak, že u těchto základních životních potřeb je

vzhledem k věku dítěte vždy nutná dopomoc, přičemž z tohoto hodnocení komise vycházela z pediatrického psychomotorického vývoje dítěte dle jeho věku, kdy je toto nutné ve smyslu ust. § 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. posuzovat. I přes toto rozdílné hodnocení základních životních potřeb nezvládaných žalobkyní ovšem dle žalovaného nedošlo ke změně stupně závislosti, neboť podle komise žalobkyně nezvládá 5 základních životních potřeb, a to orientaci, komunikaci, výkon fyziologické potřeby, péči o zdraví a osobní aktivity. Dále žalovaný uvedl, že k tomuto posudku se v rámci seznámení se s podklady v souladu s ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), právní zástupce žalobkyně vyjádřil a na toto vyjádření bylo reagováno v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že ze strany žalobkyně nebyly předloženy další podklady, tak žalovaný nežádal o doplňující posouzení, přičemž dospěl k závěru, že ve věci může rozhodnout na základě dostatečných podkladů, a proto přikročil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný je přesvědčen, že v odvolacím řízení postupoval s platnými právními předpisy. V komisi zasedal i odborník v oblasti dětské psychiatrie, a tudíž žalovaný považoval vypracovaný posudek ze dne 26. 3. 2013 za odborný, stěžejní a úplný důkazní prostředek, na jehož základě bylo možné rozhodnout. Posouzení stupně závislosti žalobkyně bylo vypracováno na základě objektivních podkladů, tj. na základě dostatečné zdravotní odborné dokumentace, na základě výsledků sociálního šetření i funkčních důsledků zdravotního postižení. Rozpory přitom nebyly shledány ani v provedeném sociálním šetření, při kterém se zjišťuje schopnost samostatného života osoby v přirozeném prostředí a nedochází při něm k posuzování zdravotního stavu. Závěrem žalovaný shrnul, že základní životní potřeby v oblasti péče o zdraví a osobní aktivity byly uznány v odvolacím řízení jako nezvládnuté, ovšem k nezvládnutí tělesné hygieny nebyl shledán z medicínského hlediska důvod. Proti jiným základním životním potřebám, které byly uznány jako zvládnuté, pak žalobkyně nebrojí.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 27. 1. 2014 zákonná zástupkyně žalobkyně setrvala na všech žalobních tvrzeních, přičemž zdůraznila, že zdravotní stav žalobkyně rozhodně odpovídá III. stupni závislosti na pomoci jiné fyzické osoby. Žalobkyně je již 4,5 letá, a proto lze snadno poznat, že v řadě věcí potřebuje pomoc dospělého oproti svým vrstevníkům. Žalobou napadené rozhodnutí se tedy mýlí v tom, že u určitých úkonů dětí ve stejném věku je běžná výpomoc ze strany dospělých. Již nyní je zřejmé, že žalobkyně zaostává ve všech úkonech (vyjma chůze) oproti svým vrstevníkům. Žalobkyně se sama nenají, přičemž nepozře naprosto vůbec žádnou jinou stravu, než umixovanou. Stravu pije z lahve, popřípadě ji pozře za pomoci dospělého a lžičky, protože vůbec není schopna kousat. Dále se žalobkyně sama neoblékne, neobuje, přičemž při oblékání vůbec nespolupracuje, takže ji někdy musí oblékat přes její fyzický odpor dvě dospělé osoby. Tělesnou hygienu rovněž vůbec sama nezvládá, není schopna si umýt ruce, vyčistit zuby. Dále zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že při procházkách vzniká problém s loužemi či bahnem, když žalobkyně miluje vodu, takže pokud se na ni nedává pozor, tak se běžně válí v loužích a v bahně s tím, že i tuto vodu pije. Vedle toho zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že žalobkyně má tendenci se sebepoškozovat, a proto musí užívat léky na zklidnění. Při aplikaci léků ovšem dcera vůbec nespolupracuje, takže je někdy nutná pomoc ze strany i dvou dospělých osob. Péče o žalobkyni musí být nepřetržitá, když dcera svévolně zapíná elektrické spotřebiče, pouští vodu, sahá do elektrických zásuvek, dále do hořícího kotle, otevírá dveře a vybíhá ven, sundává si pleny apod. Dále zákonná zástupkyně žalobkyně uvedla, že denně vozí žalobkyni do speciální školky ve Varnsdorfu, díky čemuž měsíčně najezdí 1200 km.

K tomu dodala, že žalobkyně je plachá a velmi jí vadí jakýkoliv hluk. Soudu pak předložila k založení do spisu lékařskou zprávu ze dne 31. 10. 2013 MUDr. V. a lékařskou zprávu ze dne 9. 12. 2013 Mgr. K.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Na tomto místě soud předně uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí úřadu práce neshledal zatížené vadou ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v podobě nepřezkoumatelnosti pro nedostatečné zdůvodnění, jak bylo namítáno žalující stranou a pro které by soud nemohl přikročit k jejich meritornímu přezkumu. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí totiž zcela zřetelně vyplývá, na základě jakých podkladů a úvah žalovaný dospěl k závěru, že odvolání právního zástupce zástupkyně je třeba zamítnout a potvrdit prvoinstanční rozhodnutí, a proto toto odůvodnění jednoznačně dostalo požadavkům na řádné zdůvodnění správního rozhodnutí, které jsou zakotveny v ust. § 68 odst. 3 správního řádu. Své rozhodnutí žalovaný vystavěl na tom, že k nezvládnutí základních životních potřeb v podobě jednak stravování a jednak oblékání a obouvání z medicínského hlediska není důvod dle posudku komise ze dne 26. 3. 2013 takže je zvládá vedle mobility a tělesné hygieny, přičemž žalobkyně nezvládá „pouze“ 5 základních životních potřeb v podobě jednak orientace, jednak komunikace, jednak výkonu fyziologické potřeby, jednak péče o zdraví a jednak osobní aktivity.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a uskutečněném ústním jednání před soudem ovšem soud dospěl k závěru, že na základě podané žaloby je třeba rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí úřadu práce zrušit, a to pro vady řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. – když správními orgány vzaty skutkový stav za základ napadených rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, a to pouze ve stupni II – středně těžká závislost, ve vztahu k ust. § 8 zákona o sociálních službách, je v rozporu se skutkovými zjištěními zachycenými ve správním spise, jenž byl soudu předložen žalovaným.

Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že žalovaný žalobou napadené rozhodnutí s odkazem na posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 26. 3. 2013, který si žalovaný nechal vypracovat pro účely odvolacího správního řízení, vystavěl na tom, jak již soud předestřel výše, že v případě žalobkyně není k nezvládnutí základních životních potřeb v podobě jednak stravování a jednak oblékání a obouvání z medicínského hlediska důvod takže je zvládá vedle mobility a tělesné hygieny, přičemž žalobkyně nezvládá „pouze“ 5 základních životních potřeb v podobě jednak orientace, jednak

komunikace, jednak výkonu fyziologické potřeby, jednak péče o zdraví a jednak osobních aktivit.

V návaznosti na právě uvedené je třeba uvést, že v dané věci nebylo mezi účastníky žádného sporu ohledně toho, že žalobkyně je postižena těžkou poruchou autistického spektra – dětský autismus s rozhodující limitací v oblasti psychické, přičemž v době rozhodování správních orgánů obou stupňů žalobkyně měla dovršen věk více než 3,5 roku.

Již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku soud předesťel, že v žalobě bylo mj. namítáno, že žalobkyně pro své psychické postižení potřebuje pomoc i při základních životních potřebách uvedených v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „f) Tělesná hygiena“, pod písmenem „h) Péče o zdraví“ a pod písmenem „i) Osobní aktivity“. K tomu soud poznamenává, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný v souladu s posudkem komise ze dne 26. 3. 2013 oproti příslušné posudkové lékařce Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín, která v prvoinstančním řízení před úřadem práce vyhotovila posudek ze dne 2. 11. 2012 za účelem zjištění stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby, dospěl k závěru, že žalobkyně skutečně nezvládá základní životní potřebu mj. v podobě péče o zdraví a v podobě osobních aktivit. Sporným se tak s ohledem na uplatněná žalobní tvrzení stalo „toliko“ zvládnutí či nezvládnutí ze strany žalobkyně základní životní aktivity uvedené v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „f) Tělesná hygiena“.

V Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „f) Tělesná hygiena“ je vymezena schopnost zvládat tuto základní životní potřebu jako stav, kdy *„...osoba je schopna použít hygienické zařízení, mýt si a osušovat jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.“*

Ve vztahu k této základní životní potřebě je nutno uvést, že při sociálním šetření, které se uskutečnilo dne 30. 10. 2012 v místě bydliště žalobkyně, bylo zjištěno, že před žalobkyní se musí zamykat toaleta a koupelna, neboť ta má přespríliš ráda vodu, s níž má potřebu si stále hrát, vylévat, rozlévat, pít ji apod., ovšem ve vaně má žalobkyně tendenci jen sedět v kleče a cákat rukama a nohama a hrát si s vodou apod., takže veškerou její osobní hygienu včetně česání vlasů, které je pro žalobkyni problematické, zajišťuje její matka, a tedy zákonná zástupkyně žalobkyně. Z právě uvedeného zjištění, které bylo učiněno v rámci sociálního šetření, dle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že žalobkyně naprosto není schopna bez pomoci jiné fyzické osoby zvládnout základní životní aktivitu v podobě tělesné hygieny, na takové úrovni, jaká je běžná u dětí shodného věku, kdy u 3,5 letých dětí je obvyklé, že si již na jisté minimální úrovni osvojily návyky a úkony směřující k provádění tělesné hygieny v alespoň malé míře, která je předvídána v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „f) Tělesná hygiena“. V případě žalobkyně vzal soud za prokázané s ohledem na jednoznačné výsledky sociálního šetření v tomto směru, že žalobkyně i při zohlednění jejího věku naprosto nezvládá používat hygienická zařízení za účelem své tělesné hygieny a dále nezvládá provádění celkové hygieny včetně česání apod. V rozporu s tímto zjištěním ze sociálního šetření týkajícího se zvládání úkonů tělesné hygieny žalobkyní ovšem posudková lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ve svém posudku ze dne 2. 11. 2012 uzavřela, že žalobkyně zvládá základní životní aktivitu uvedenou v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „f) Tělesná hygiena“ s tím, že tento závěr je v souladu s výsledky sociálního šetření. Tento závěr posudkové lékařky byl pak bez dalšího přejat i do prvoinstančního rozhodnutí úřadu práce, dále do výše zmíněného posudku komise ze dne 26. 3. 2013, který si

žalovaný nechal vypracovat pro účely odvolacího správního řízení, a také do žalobou napadeného rozhodnutí, třebaže dotyčné zjištění ze sociálního šetření týkající se nezvládání jednotlivých úkonů tělesné hygieny žalobkyní, nebylo úřadem práce v rámci prvoinstančního řízení ani posléze žalovaným v rámci odvolacího řízení jakkoliv zpochybňováno.

Z právě uvedeného je zřejmé, že úřad práce ve svém prvoinstančním rozhodnutí i žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v rozporu se skutkovým zjištěním ze sociálního šetření ze dne 30. 10. 2012 ohledně nezvládání jednotlivých úkonů tělesné hygieny žalobkyní, které tvoří nedílnou součást správního spisu, uzavřeli, že žalobkyně zvládá základní životní aktivitu uvedenou v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „f) Tělesná hygiena“, což mělo zásadní vliv na vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby. Žalovaná strana totiž ve správním řízení uzavřela, že žalobkyně nezvládá „pouze“ 5 základních životních potřeb bez pomoci jiné fyzické osoby, a proto ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. b) zákona o sociálních službách dosahuje toliko závislosti ve stupni II – středně těžká závislost, když pro tento stupeň závislosti je stanoveno, že osoba není schopna zvládat 4 nebo 5 základních životních potřeb, zatímco žalující strana ve správním řízení a posléze i v řízení před soudem zastává názor, že žalobkyně dosahuje závislosti ve stupni III – těžká závislost s poukazem na ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona o sociálních službách, kdy u tohoto stupně závislosti je stanoveno, že osoba není schopna zvládat 6 nebo 7 základních životních potřeb. Z právě uvedeného vyplývá, že pokud by žalovaná strana v rámci své rozhodovací činnosti náležitě zohlednila výsledky sociálního šetření ze dne 30. 10. 2012 ohledně nezvládání jednotlivých úkonů tělesné hygieny, musela by dojít k závěru, že u žalobkyně je dána pro její dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav i přes její věk závislost ve stupni III – těžká závislost ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. c) zákona o sociálních službách.

S ohledem na právě uvedené soud uzavírá, že správními orgány obou stupňů vzaty skutkový stav za základ napadených rozhodnutí ohledně vyhodnocení stupně závislosti žalobkyně na pomoci jiné osoby, a to pouze ve stupni II – středně těžká závislost, ve vztahu k ust. § 8 zákona o sociálních službách, je v rozporu se skutkovými zjištěními ohledně nezvládání jednotlivých úkonů tělesné hygieny žalobkyní, které byly učiněny při sociálním šetření, jenž v daném správním řízení představoval svébytný důkazní prostředek pro zjištění stupně závislosti, jak vyplývá z ust. § 25 zákona o sociálních službách, vůči němuž úřad práce ani žalovaný nevznesli žádné výhrady a jehož zjištění akceptovali. V této skutečnosti soud spatřuje vadu řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pro kterou přikročil ve výroku rozsudku ad I. ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i jemu předcházejícího prvoinstančního rozhodnutí úřadu práce dle ust. § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a současně podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. soud rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení pak bude žalovaná strana podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku a který koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu k této problematice (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 4 Ads 50/2009 - 63, jenž je dostupný na www.nssoud.cz).

Pro úplnost soud směrem k žalované straně poznamenává, že pokud se jedná o zvládnutí základní životní aktivity žalobkyní, která je uvedena v Příloze 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. pod písmenem „d) Stravování“, tak vyvstává otázka, zda je obvyklé, aby 3,5 leté dítě bylo schopno pozřít pouze rozmělněnou či umixovanou tuhou stravu z lahve, popř. sporadicky lžičkou jen za pomoci jiné fyzické osoby, jak bylo zjištěno ve správním řízení.

Jelikož žalobkyně měla ve věci úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil ve výroku rozsudku ad II. žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení ve výši 2.200,-Kč, která se skládá z částky 2 x 800,- Kč za dva úkony právní služby jejího právního zástupce JUDr. Oldřicha Voženilka po 1.000,- Kč podle § 7 bod 3 v návaznosti na § 9 odst. 2 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb ve znění po 1. 1. 2013 snížené o 20% ve smyslu a § 12a odst. 1 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. b), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; a z částky 600,- Kč za dva s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 29. ledna 2014

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová